

[Else-Merete Ross.]

ensartet lovgivning som muligt i de nordiske lande; dette gælder også det foreliggende lovforslag.

Ændringerne i reglerne om konfiskation forekommer os rimelige, men da de omfatter så mange forskellige forhold, vil vi forbeholde os vor stilling, indtil ændringerne er nærmere drøftet i udvalget.

Lovreglerne om almindelig fængselsstraf er ikke ændret siden 1930, skønt ændringer i Sverige og Norge har fundet sted allerede i 1945 og 1958. Da det gang på gang i bemærkningerne fremhæves, at de gældende regler må anses for enten forældede eller uhensigtsmæssige, er det jo i sig selv motivering nok til at få dem gjort mere tidssvarende. Men kan ministeren oplyse, hvorfor det har taget så lang tid, inden vi har fulgt Sveriges og Norges eksempel? Selv om det anføres, at vi nu har et godt erfaringsgrundlag fra disse lande at bygge på, kan det vel næppe have været for at vente på disse erfaringer, at vi har udsat en revision af vore lovbestemmelser så længe.

Uden at tage endelig stilling til de forskellige ændringer kan jeg på det radikale venstres vegne sige, at vi principielt er indforstået med, at der skabes bedre muligheder både i anstalten og efter løsladelsen for at gennemføre en behandling, som er egnet til at forebygge, at de pågældende igen kommer ud i kriminalitet. Forsøgsvis skabes der nu mulighed for, at fængselsfanger ligesom fanger fra ungdomsfængsel og arbejds hus i den sidste del af deres strafperiode kan arbejde uden for anstalten, hvorved de bl. a. vænnes til friere forhold og forberedes til deres løsladelse. Det foreslås, at fængselsfanger både af humane grunde og af behandlingsmæssige grunde kan få udgangstilladelse. Også dette betegnes som et forsøg; i Norge og Sverige har man sådanne tilladelser. Af hensyn til fangernes tilpasning til samfundet efter løsladelsen forstår jeg, at det er af betydning, både at de kan få arbejde uden for anstalten, og at de kan få udgangstilladelse, og jeg er klar over, at der udvises stor forsigtighed fra fængselsvæsenets side. Mon det ikke var praktisk, at man hos den almindelige befolkning prøvede at vække mere forståelse

for betydningen af denne mere moderne behandling af fangerne, hvis formål jo er så vidt muligt igen at få dem tilpasset samfundet og give den en chance for at klare sig? Derved kunne man måske opnå en mindre voldsom reaktion hos befolkningen, når det så alligevel en enkelt gang går galt.

Der bliver mulighed for prøveløsladelse tidligere og i flere tilfælde end før. Ministeren understreger, at det ikke er ensbetydende med en formildelse af de gældende fuldbyrdelsesregler, da den pågældende i stedet for reststraffen undergives tilsyn i en betydelig længere periode eller får ret indgribende pålæg. I den forbindelse vil jeg gerne spørge, om man har et tilstrækkeligt antal tilsynsførende til det krævende arbejde at støtte, rådgive og føre kontrol med prøveløsladte. Desuden vil jeg gerne spørge, hvorfor prøveløsladelser ifølge § 38 af fængselsinspektørerne skal forelægges justitsministeren til afgørelse. Så vidt jeg forstår, er det noget nyt, men jeg er ikke klar over begrundelsen for denne ændring.

Jeg finder det tiltalende, at kost på vand og brød nu ikke længere bruges som disciplinærstraf. Vi finder det rimeligt, at der åbnes adgang for kombinationsdomme også i tilfælde, hvor sagen kun omfatter ét forhold. Vi finder det også rimeligt, at betleri ikke mere skal kunne medføre arbejds hus, men højst straffes med hæfte eller kortere fængselsstraf.

I bemærkningerne til § 225, stk. 4, står, at der ikke synes at være grundlag for at antage, at bestemmelsen har ført til øget volds- og afpresningskriminalitet over for homofile. Politi og anklagemyndighed finder heller intet grundlag for at antage, at homofile har holdt sig mere tilbage med hensyn til at indgive anmeldelse. Jeg finder det rimeligt, at man har forespurgt de 2 steder, men det er ikke sandsynligt, at de skulle kunne give noget udtømmende svar. Hvordan skulle de kunne vide noget om antallet af forhold, der ikke har været anmeldt? Jeg er meget tilfreds med, at disse udtalelser ikke har været udslagsgivende for ministerens stillingtagen, men at det har været de principielle betæneligheder ved særbehandling af homoseksuelle forhold, der har ført til, at denne bestemmelse nu foreslås ophævet.